

ДІЛО

Видав: Видавничча Спілка "Діло".

РЕДАЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 18, Н. кв.
Кошт вент. паперу 26.726
Адреса тел. "Діло—Львів".
Число телефону 840.
Рукописи
рекомендується надходити

ПЕРЕДПЛАТА:
з Альбумом Учебником:
місяць 3 — К.
еквірінг 13 — •
піарчко 28 — •
шварчко 36 — •
у Львові (без доставки):
місяць 4 — К.
еквірінг 12 — •
піарчко 22 — •
шварчко 44 — •
в Ніжині:
еквірінг 20 — М.
шварчко 54 — •
За згадку адреса
платити ср. 60 с.

Ціна альбому:
Учебник підручник, залежність
до 1. листопада 1918 р. в залежності
від кількості місяців від початку
року: 2 к. Нижній 2 к. Останній
підручник залежить від дати початку
року: 1 к. Останній підручник залежить
від дати початку року: 1 к.
Останній підручник залежить
від дати початку року: 1 к.
за провідний 20 с.

Начальний редактор: Д. в. Володимир Панайотович.

Холмщина злучена з Польщею.

Небезпека для Волині.

Львів 30. липня 1918.

В Люблині прійшло урядове пози-
комлення, що варід економічних справ
Холмщини, який дотепер був у руках ав-
стро-угорської етапної хланди в Холмі,
в найближчих дінях переходить в ком-
анденсю люблинського генерального гу-
бернаторства.

Польські круги уважають се за-
ражені остаточним рішенням про при-
лучення австрійської частини

Холмщини до Польського Ко-
ролівства.

Ковель 27. липня 1918.

В останніх дінях в компетентних кру-
гах у Волинськім була важлива
парада про реорганізацію вартиду частини
Волині, що є в австрійській окупації. З
сесії народи поміралася чутим, що Во-
лінь буде прилучена до лю-
блінського губернаторства і
слідом. — так як і Холмщина, — буде
прилучена до Польщі.

З лабораторії відбудови краю.

Львів, 30. липня 1918.

З доброго жерла нам ишуть: Відбудова
чи що є що в стадії експерименту і ще треба
домого часу на те, аби австро-галицькі бюро-
крати прийшли до розуміння експерименту, бо
наші бюрократи були і є неподправні.

До таких експериментів належить в першій
мірі вилучування субвенцій пошкодованім вій-
ною. Те вилучування відбувається в дуже
складний для населення способ. Досі відбува-
ється воно ось як: Експозитури будівельні ви-
плучають субвенції лише мінімальні, сабто при-
значають субвенції, але гроші не дають; ви-
плучають наказ виплати до Централі, а Централі
передають субвенційну квоту через поштову касу
швидку у Відні, а ся остання висилає гроші.
Дійсність виглядає так: Мужик почав спавити
будинок. Віставши його до піловини, а тут не
стін грошей. От він іде до Експозитури. Ек-
спозитура призначає—справді гроші на дальнішу
будову (бо субвенції не вилучається в ціlosti,
а ратані), але мужик дістає гроші аж по кіль-
кох місяцях, бо на те, щоби наказ виплати пе-
рейшов шлях бюрократичної дороги, треба дов-
го часу. З того виходить те, що разпечатай
будинок тилическо гине на фасаді. Келік вже
вонде та вилучена субвенція, то частині її треба
вложити на напрямок того, що зробили доші, ві-
тражі і сонце в кількох місяцях, а решта субвенції
же не стає на викінчення будинку.

Такий же юбі введений для лішої кон-
тролю, а в суті річ тут підкої контролю нема.
В Централі дістає наказ вилучати, на якій є
лише написко, місцевість і почта субвенцію-
вальною. З того вона що-то не знає. Наліт не
знає, чи субвенціюваний нас право на субвен-
цію, чи ні. Чи не краще буде виroot вилу-
чувати гроші пошкодованому або в найгірших
режимах чекове коште для Експозитури?
Централі вистарчить лише хват вилучених
субвенцій, а пошкодованій бравба гроші на ру-
ки або в найгіршому разі одержавши їх почтю в
інші дні.

Що перший експеримент ребиться в імено-
ваних начальників Експозитур будівельних. Че-
рез перенесення тих начальників становиться
зрештою все на кілька місяців. Гіршіше в
житкі тойті через зміну трьох управителів і ще
в додатку через зміну двох місто-управителів
богато людів чекає на приводі із субвенції
на місяці 1 ще чекати-п'ять від двох, коли
все жонкі. А що бувший місто-управитель Ек-
спозитури в Львові, спроваджений під час
войни з "українським" під час вилучати, то не то, що
зміни таємущі не єді землі, але що почека-
ти на кілька місяців, бо треба буде багато ча-
су, що докочетися новий управитель
то, що вилучено дістає вже субвенцію, а що
бо які під час вилучення землі земельні

пошкодовані дістав субвенцію, а в дійсності
він її ніколи не дістав і не дістале діти, деякі
на чому її не привласив упразднитель.

І так і повільно, але систематично зникається
ї також знищене населення, українське на-
селення.

Коли ми вже згадали про п. Погожельсько-
го, то пристаномо хвидю коло нього. Він є
підданим бувшої Росії. Якто може діятися, що-
би вилучити на місці управлюючі Експозитури
з чужих горожан? Чи Галичина є окупованою
провінцією "крулевства"? Чи п. Гербст,
президент Централі, віддаєв кеш в туго фінан-
дарку? Тепер той сам "крулевств" заступає
п. Рамулда в іменіцькій Експозитурі. Ясно, чи ін-
гереси австрійські все мають бути експери-
ментом чужого лідданого? Централі знов пе-
реїжджає управителів Експозитури сяніцької, бо
пана Рамулда покликали на свеє лено. Недавно
п. Рамулд відбирає урядування цілих три міся-
ци, відтак передав урядування повіту Ліська другіх
також місяці, а жіж тим урядував за нього
російський підданий п. Погожельський. Тепер
звіс буде передавати урядування коло три мі-
сяці, а ти мужику меччи, терпи, чекай, бо пани
реблять експерименти. Жевіт Лісько мав вже в
дійсності п'ять управителів. Одного чесу як
три рази, бо п. Рамулд був справжнім управи-
телем, п. Погожельський іменованій Рамулдом
заступник і іменованій Централею заступник Рамулда п. Прухніцький, котрий мав офіційно
заступати урядованого п. Рамулда. П. Рамулд
їздив після місце обіду Експозитури і перевіряв урядові
накази для Погожельського, Прухніцького сидів

в Сенокі, мав другу печатку і зараджував офі-
ціально, але урядники не слухали його, бо ма-
ли інші накази від Рамулда, а п. Погожельський
сидів в Ліску і управляє Експозитурою на влас-
ну руку, маючи все в кімні позушення Рамул-
да. А Рамулд і Прухніцький були різноманітними
управителями не лише в Галичині, але й в Ліску.

Через таку амарію вилучається таке, що
пошкодованому призначають субвенцію у висоті
трьох тисяч корон і ставить її внесення до Цен-
тралі, щоби вона признала пошкодованому
дальню субвенцію. Централі признає пошкодовану
вісім тисяч, але каже відтягнути таємі тисяч
три тисячі, якіх пошкодований ніколи не ді-
став. Пошкодований і так за тих вісім тисяч
не відбудується, бо шкода в нього далеко біль-
ша, а тут ще кожу гідні відтягнути Йому три тисячі,
яких він ніколи не видів. Се не жарт а свята
празда і то страшна празда, — та тільки один
случай із богатою, витягнений для ілюстрації.
Ан, нехай хто відповість на те, чи ти ти
тисячі були виплачені кому, чи ні! Того й черт
не дозідається!

Таку змархію вів п. Рамулд ві своїм п.
Погожельським, котрий, урядуючи разом зі
своєю напеченою в бюрі Експозитури, робив,
що Йому тільки на голову приплило. Ось та-
пер то він низить російських подонечів, назна-
ченіх для Експозитури на те, щоби були по-
мічні у відбудові знищених будинків, хоча
а не працювали при відбудові.

Тепер ватузаемо, що Централі вонч хоте-
перечеси управителі Експозитури в Ліску, бо
він не "пасує" п. Рамулдові і Погожельському,
— бо він же обслугує фільварку п. Рамулда
в Двернику. І вновь стримається урядування або
принаймніше заведеться змархі на кілька мі-
сяців. А ти мужику чекай, ти маєш все терпіти
і знай одю тільки: "Zaczekaj, zaczekaj. Przyjdą
preniądze róscią!"

І се називається відбудова. Чи п. Гербст,
президент Централі, все ще дує експерименту-
ваги п. волі п. Рамулка і дозводити горожан
ліського повіту до крайності? Чи п. Гербст знає
про те, що в повіті Дабремиль досі навіть не
зроблена статистика знищених будинків, хоч
тей п'ятірікже позерх два роки все знищить
до якоїсь Експозитури (раз Саїбір, а раз Лі-
сько?). Чи пан Гербст чув якій більш раз плач
селянин в сваї бюрі, що їй гине сіно, гине збі-
же, дити вночі під час влив мусати ховатися в
дів'яї хаті пінді лави, щоби не мокнути?

Чи п. Гербст викликає п. Рамулда до
Централі думати Йому ще більше повітів
для його анархістичних експериментів?

А може вже тих експериментів були вже
досить?

Розправи проти 6. українських міністрів.

Проголошення змоуду.

Львів, 30. липня 1918.

В суботніх числах "Діло" подали ми за-
важденням українськими часописами звідом-
лення про початок розправи, які велися перед
німецьким подавцем суду в Києві під ч. б. у-
країнського міністра Жуковського і т.д. На
основі цих Української Агенції Телеграфічної
подалим ми звідомлення в дальнішому ходу сей
— в різних сторін дуже замітної й характеристичної розправи — і в ІІ засі-
данні.

Другого дня розправи відзначалася як свідок
б. голова ради народних міністрів Голуб-
ович.

Прокурор пояснив, що під рапорт
б. голови ради народних міністрів Голуб-
овича, які послухали Голубовича, що позаяв він
на ході докочетися нової управительської, а що
також вилучені землі, які він вилучив, не були можливості. Оників марштіт
Голубович без розмежування і доставлення суда.

Мається велике зідозріння в вашій присвя-
ченості до цього діла, скажіть коротко — при-
частні ви чи ні?

Голубович: "Перш за все я зовиня
відкликнути обвинувачення в ті, що підбито я
ховався."

Прокурор: "Відомо, що вас і Ткаченка
не можна було знайти."

Голубович: "Моя адреса зідозріла німець-
кій командитурі; коли я віздин, то доказані
сказав де я нахожуся."

Прокурор: "Козадесь ви чи ві — ком-
андитурі може бути Красовський, бо Йому бу-
ло доручено засвідчити ще більш місяців та-
му інші. Він зважав в таких справах, але ні-
ак не відішов вас."

Красовський затверджує, — що знає в
кантину Голубовича, але відтім не зміг знайти
Його.

Голубович: „Ніхто з домашніх не кав мені, що мене шукали і я не ходився. В Київі всі мене бачили.”

Прокурор: „Ваші слова розходяться з тим, що відомо в діяльності Красовського: він не міг нафти Ткаченка, Голубовича, Грушевського про арешт, котрих був виданий наказ.”

Голубович: „Я можу сказати цілій ряд осіб, у котрих я бував під час свого перебування у Київі.”

Прокурор: „Коли ви були зважені, щоб бути присутнім тут як свідок, то чим за обвинувачі Красовському.”

Красовський дає пояснення: „Мое діло розшук уголовних злочинців, політичні труси мене не торкаються, бо для сьога існує особливий відділ при департаменті державної партії Захід Голубовича мене дивує; я сам відійшов від його відділу, але не вдалось застати.”

Прокурор: „Ви чуєте?”

Красовський: „Коли Голубович дійсно був вітряний, то його швидко знайдено.”

Голубович: „Що торкється того, був я дома, то про це можуть сіднати в ескізі тогого будинку, в котрим живу.”

Голубович сказав, що вперше про зникнення Доброго довідався від германського посла барона Мума. На питання прокурора Голубович відповідає, що близьким другом Ткаченка він не був і кореспонденції йому не передавав.

По пропозиції прокурора Голубович вкладає розмову з бароном Мумом: В 10-11 годині ранку, після зникнення Доброго, до мене прийшов Мум і повідомив, що нічью шеа Добрый просив Його відшукати. Я сказав, що будуть вживі всі способи для цього. Потім я звернувся до Ткаченка і Гаевського в проповіщю відшукати Доброго і реалізувавши, щоб Гаевський докладував мені про зіл розшуку. Оскільки я пам'ятаю, такі повідомлення про хід розшуку Гаевським дійсно надсилювалися. Зникнення Доброго мене дуже тоді схвилювало. Це приблизно все, що мігби я сказав відносно Доброго.

Прокурор: „Чи гадали ви, що в суботу ви були щось особливі?”

Голубович: „Барон Мум в суботу був у мене і в його слів я міг заключити, що становище гостре. Напруження почувалось на вулицях, в громадянстві і скрізь.”

Прокурор: „А чули ви про можливість арешту частини уряду?”

Голубович: „Ні — але про те, що ми припинимою свою діяльність я вже зінав і ми то зували передати своє уповноваження другому кабінету, сіраноу звичайно центральню радою”. На запит прокурора — чи були вони по передженні проти цього направлень були арешти німецької влади.

Голубович відповідає, що попередженні не були і що ніяких розмов з цього приводу ні з ким тіні не мав.

В кінці допиту Голубовича прокурор оголосив:

“Ряд документів, що збереглися, є відмінна кабінету Голубовича до Німеччині.”

Всім відомо — говорив прокурор — що частина 2-го і 3-го польських корпусів знаходиться на території України і що між сими частинами і германськими військами виник артілерійський бій біля Фастова і в цими частинами Жуковський мав згоду, які діяли частини території України повинні були відійти для розміщення польських військ. Останнім жаліється право носити віброю. Крім регулярних частин 2-го і 3-го корпусів на території України находились ще польські резерви. Фурм і провіант вони одержували від українських властей (ІІ), в польській армії в наказі Українського уряду. Інтерес уваги зосереджений в статті II, котрає говорить: „що торкається вживання польських військ на Україні, то крім вільного порядку вони можуть бути використані і в інших цілях по особливості на кожний раз від польськими військами і українським урядом їхніх військ польські війська, але на близькі до Києва війська не мають мети. Під Фастовом польські легіони оволоділи місто від Жуковського. По тім Його ощущали відношення до засади Жуковського, здобутий агентами шляхом, в якій позіціонують, що в Києві виявлено частину французької військової міліції і більшість офіцерів. Помешкання для них офіцерів було відшукано землю київською. Між

цією місією і польськими офіцерами був тісний контакт. На думку прокурора військовий міністр зінав про існування і завдання цієї місії.

Жуковський заявляє, що він зовсім не уявляє собі такого документа і що таке відношення йому не представляли.

Викликані інтерес проект відозви до Українського народу, найданий між докumentами Ткаченка під час трусу звернувшись з цією відповідю до Українського народу не встигли в приїзді розпуску центральної ради. Між тим сизі документів руководила діяльність підсудних і при арешті Доброго, котрий в економічній комісії часто нагадував, що пора Україні приступити до виконання обов'язків відповідно до себе, відносно Германії. Після оголошення цього документа прокурор напомінає, що фактично в той час суму на Україні не було в руках уряду і міжкої реальності сиди не було для утримання порядку і висловлює своє здивовання не в приводу проекту подібних циркулятирів. По тім прочитається ряд інших документів для ілюстрації того становища, яке пережив край перед розпуском центральної ради. Всі ці документи мали цілю встановити судовий апарат на Україні. Далі прокурор переходить до виснення деталів Уса-Ковалевського для доказу, що зведення на території України німецьких військових суддів, не узагальнене Берестейським договором, викликано необхідністю самого життя. Мінаючи питання причин арешту Уса, доктор Трейде повідомляє, що Ус заарештований по розпорядженню Гаевського. Арештований з вищуканого відділу і у ноги був висвягнений на автомобілі агентами відшуканого відділу Забеком, Адамчиком, Швальовським. Уса повинно було доставити в Печерський район і по дереві на Кловській спуску агенти застрілили Його.

Таке в загальних речах діло Уса. Обвинувачений, в Його слів, не бере на себе встановлення того, хто гедовний миновник сії сирви, бує се повинна зробити українська влада, а хотіті тільки привести ілюстрацію, як стояло діло в правосуддям і законності, котрі кінчалися у дверей Кловського спуску агенти застрілили Його.

З протоколу засідання ради міністрів.

Пункт 8. протоколу говорить про постанову відпушку в розпорядження міністра земельних справ надзвичайного кредиту з 5 міліонів на негайні справи по проведенню земельного закону, інформацію і другі потреби. Прокурор, звертаючись до Голубовича, питає, хто був по освіті Ковалевський, що він мав посаду міністра земельних і продовольчих справ. — Голубович: „Він скінчив комерційний інститут і кілька років був років, я не зінав”. — Прокурор: Я зінав, 26 років.

В дугих державах при других урядах такоже альтернатива таких сум я не зінав. Для асигнування 1 міліона гарбовані в рядах та інших парламентах ведуть дебати, коли питання торкається насущних військових потреб.

Але попевденно уряду української держави 1918 було і досить було Ковалевському, який мав 26 років віку, явитися і сказати, що потрібно 5 міліонів для народних потреб, і рада міністрів відпускала цю суму. Після зникнення Ковалевського — каже прокурор — знов починається діло нашого друга Красовського. Ковалевський був доставлений в Київ; грошей при цьому вже не було.

Старший адвокатор київського окружного суду звергається до начальника уголовно-розшукового відділу Красовського в проханні передати Ковалевського в розпорядження слідчого по важним справам Курника. Мабуть 6 грудня після арешту, каже прокурор, вищий орган судової влади примушений був звернутися до всесилістившого государа генерала Красовського з прокланням відповісти, чи правдиві газетні поіздання про арешт Ковалевського. Коли існує таке становище, міністри находити можливі хвилюватися; германська влада виніщується у внутрішніх справах України. В один прекрасний день — проходжує свій доклад обвинувачуючий — ми зінавім були більше познакомитися з Красовським і Його помічником. Коли вони були дескарамі в конденації, то у Вигранова знайшли 30 тисяч карбованів ріжними чеками, а дома в його виявлено 300 ти сячмарок. Вигранів через сльози промовляє, що у ночі до арешту в його був Ковалевський і що вони розгадали все це і разом були в Шаті. Се потім стверджується, позаяк виникли відіїх нестуває чоловік, що відіїх 5 місяців.

Потік прокурор знову допиту Голубовича.

Прокурор: „Що ви зінавите про те, як відіїх Ткаченко в Україні і хто Його позирає про майбутній арест. Коли ви звернеш були звернені до мене в кабінет, ви з великим величчією відповіли, що відіїх не говорили нічого. Ствіджуєте лише зараз цю заяву”.

Голубович: „Свіджує”.

Прокурор: „Так скажіть всю відповідь вам трапилася випадок розказати юридичні як Ткаченко відіїхав відтік і хто позирає Його цю арешт”.

Голубович: „Свідчує — нічого я не зінав і нікому мічого такого не зінав”.

Прокурор: „У неділю до арешту бачили Ткаченка”.

Голубович: „Не зінав”.

До сідчого барду запрошують жінки підсудного.

Сідок вставляють, що коли вона звернулася до Голубовича в розпитами, як нічти сідок арештованого чоловіка, Голубович відповів що добробіт всього, що трапилось і між відповідником сказав: „Ткаченко міг уїти, я зінав по запевненню свідка Голубовича” Цукермана го попередив.

Голубович відкидає правдивість цього показання.

— „Ви мені це сказали” — настежу Гаевська.

Прокурор талітує її, чи готова відповісти свої показання присягою.

Гаевська згоджується і приводить до присяги.

Берестейський мір і воля Німеччини.

Після перерви слово дається для обвинувачення доктору Трейде, котрий сідає на скам'янілу промоту. Трейде в подробиці навівся на громадських умовах, що привели до арешту Доброго. Україна — в Його слів, виникла в момент заключення Берестейського договору. В самій Україні січеся пазуза військ, хлопів і апархія. Люди, підозрюють большевиків і пікують до дому, завишають Україні порядок. Така ситуація перемогла в країні можлива була тільки при умовах часного виступу українських і германських військ. Контакт з українськими властями виник не можливим, бо молодий український держава ревіво охороняє ріжні злочини наркіні виходи продувувались відбуваються подвоєнною силою.

В українського уряду не було сил, що боротися з сими явищами. Замість цього, щоб заведення порядку передати в руки цієї, українська влада стала на шлях незалежності. Правосуддя не буде прайшло залобити своїх суддів і законів.

Після короткої паузи останнє слово дається підсудним. Гаевський запитає: що відомо про притиши арешту. Згідно зинчесовогом уряду від 2-8 1917 року відомі цілком належало до компетенції двох міністерств — внутрішнього і військового. Мені відомо, що встановити чи малає тут згадка двох міністерств військових справ Ткаченка, чому котрому нераз готовався загальне дознання ламента, безпосередньо казав мені про згоду військового міністра і я міг це зінавити. Адютант єдинно пояснює це тим, що міністер висловив бажання, що від протягом тих днів арешт цієї держави в тійні, бути не зможе якої мебудь не значної дурні, що викликає незадоволення і злини від меншості.

Обяснення Осієса і Богацького не суть нічого нового. Під час пояснення блохого Гаевського став почувати себе засуджений в кімнаті.

Жуковський в останнім слові відповідає відкинути обвинувачення про зраду. „Мені погрожують 4 роками вязниці. Відмінні відповіді відмінні, що мені засновуються на відомостях, котрі легко можна було б розглянути, тут був Ткаченко”.

Овинитель несподівано перериває Гаевського і звертається до присутньої: „Ми немаємо лікаря, бо в Гаевським традиції падок”.

Жуковський — лікар з публіки виходить в коридор.

Пояснення Жуковського продовжується. З коридору повертається лікар і заявляє, що Гаевського призначено лікарем, відмінно відповідає на запитання про заслання. Гаевський прохання дати йому можливість доказувати відмінні.

З початку зінавім, Красовського звідомили — до Гаевського. Позже Красовського звідомили до послідовного арешту виникнути відмінні відмінні. Прокурор по-різьмі і кидав по Голубовичу Фоку.

„Так зінавім Голубович, Гаевський, Гаевський

71
більше привнення, як наближенню до розвалу".
Обвинитель заявляє: "Я прошу вислухати слово Гаевського".

Сенсаційний момент.

З лав публіки наближається до суддів дістрові жінки Гаевського. Вона заявляє, що Гаевський дав своє пояснення не даючи відчутту відку своїх думок і під час припадку пояснив суд. Заява в коридорі він сказав мені, що має передати суду в день, коли він був викликаний Еххорна. Він зазначив, що Голубович, що вони, призналися в крадії Доброго, щоб вони по чистому сказали тільки німецьким властям всю правду. Тоді він говорив їм, що це ложе чорне плем'я на весь світ і буде ганьбою для всіх вітчин. Це предлог буде відкликаним і Голубович в Ткаченко настояли на тім, щоб все не затягти.

Засідання закінчуються поясненнями Голубовича.

Призначка Голубовича

Я почую себе кенсько; скажу коротко: я признаю правдивість слів Гаевського, але мені сказав все Гаевський лицем після арешту Доброго. Мене відібрали барон Мум і категорично сказав, щоб Добрій був знайдений. Я загадав історію тому, що рахував — сам Ткаченко поважав суд ізакрти. Ісце він і зробив. Пояснення мотивів я загадав правду? — мені вдавалось, що коли Ткаченко згадав, то я винуватив був в придуманій Гою мовчанням, щоб не винуватити тільки не винуватити. Краше, щоб пострахувати інші особи, він же привезти крестіж всього уряду.

Ключачі своє пояснення Голубович сказав: "Діло не задумане не мене і виконано тем не мене, бо уряд ділився на діл частин". З сих мотивів був виданий закон Ахгорн. Заява по своїм розмірам агітація про відмінну владу, яку підтримував Ткаченко з кабінета Голубовича, явилася причиною зникнення Доброго. Добрій був таким членом економічної наради, котрій завжди залишив своє обов'язком надавати українським міністрам про виконання тих обов'язків, якими Україна зважала себе до Берестейської угоди і Ткаченко прийшов до висуду, що Добрій не безпечив діл українського народу, його потрібно арештувати.

Тому, що Добрій не був злочинець, то прийшовся таємно пізже його зловити. Далі сбивається спрівітство на характеристики відомих Юному професій, і які виконували цей віян. Головним виконавцем арешту явиться Ткаченко, але його тут нема. Він ініціатор цього діла, він видав устний наказ про арешт, а Гаевський без лишніх нагань відповідає за виконання наданого Юному наказу. Також без всякого підтвердження у виконання даного наказу Йоши Осів і Богацький. Більш складне діло се діло Жуковського і Красовського, бо як той так і другий не могли відповісти повними непричастністю до цього злочинства і знайти всі його факти проходження ставою та гиняючи, що без них злочинство не могло відбутися.

Постанови важних він судовик арештів робляться во вгоді міністрів внутрішніх і військового, отже Жуковський не може не бути в курсі цього діла. Красовський та ж не знає всіх подробінь ходіння Доброго.

Зустрічши діл на розხіді умов, падаючи на Жуковського і Красовського, обвинитель постулює, що Жуковський і Гаевський знають про злочини, причому тільки останніх двох повинно взяти на увагу, що вони все виконували під егідом свого начальника Боліхово, а також Красовського, і прокурор діє з їх співучастю съюзом злочинства. Для всіх підсудних обвинитель находити винакидачу умову, що вони робили це все проти людській, котрі ще недавно були корогами Росії і України. На сік розправу перервано.

Діл 26. с. м. кінематографічний командант Київської Військової кавалерії виданий одноголосно відповідь судом осуджений

засуд:

Засуджуються: 1. Голубович, Жуковський, Гаевський і Осів за противниканне позбавлення свободи Доброго, згідно з §§: 341. і 299. німецького кримінального закону, 2. Красовський і Боліховський за співучасті — на:

Голубович 2 роки тюрем, Жуковський, Гаевський, Осів — 1 рік тюрем, Гаевський, Осів — 1 рік тюрем, Боліховський і Красовський кожен по одному році тюрем.

Так покінчилось процес, який вимушило різко змінити засудженість — як на суді і систему

правлінням Буржуазного кабінету народних міністрів в рамках Української Центральної Ради, так і на методи німецьких воязників на Україні.

3 Державної Ради.

Палата панів.

(TKB) Відень, 29 липня 1918.

На симетичному засіданню Палати панів представів президент міністрів Палаті свій кабінет і вказав опісля на ті провідні ідеї, якими задумує руководитися нове правительство.

Президент міністрів вказав перш усого на те, що осередні держави від самого початку ведуть тільки оборонну війну. Вони готові кождої хвили заключити мир, оскільки неприятелі понехають свої ворожі замисли на їх винищенні і зменшення. Як довго неприятелі стоять на становищі, що мир має бути закінчений на основі їх одностронного диктату, не має іншого виходу, як провадити війну до усого рішучісю дальнє. Сюю звідносини монархії до Німеччини будуть ще закріплені і стануть міжнародним після покінччя війни. Також будуть відірвані союзні властини монархії з іншими приятельськими державами.

Опісля президент міністрів розглядає питання внутрішньої політики, вказуючи на важливі справи виживлення, відбудови знищених війвою областей, піднесені промислу і рільництва, конечність державної опіки для середнього стану.

Для полегшення тих справ конче потребує вирішніх надзвичайних ініціативних питань. Президент міністрів вказав, що правительство буде старатися створити відповідну атмосферу для конституційного полегшення тих питань. Деякі подробиці того всякої дії даються перевести ще йою адміністраційним шляхом. При усіх тих своїх заходах і правах буде правительство руководитися зглядами на потреби держави і повною справедливістю суспільства всіх, при чому буде повернати свою увагу і на ті моменти історичного, культурного та господарського значення та на заслуги для держави. Австрія сповінить свою місію, коли вона всім народаам стане спільною вітчиною, та до тієї пори тільки вона лише тоді, коли освідчить собі, що в цінностях німецького народу є жерело її культурної сили.

Бар. Пленер як референт бюджетової провізорії в доволенім стверджує, що президент міністрів признає важливістю культури для державного розвитку.

Гр. Чернін заявляє, що він перебирає за себе голову відвідальність з куратором заграницьких справ за письмо цісаря Карла до румунського короля в справі скорого заключення миру.

Ради: д. в. Вервінський вказав на дії наслідків безнастаних змін міністерств, які дбають тільки про те, щоби полегодити найближчі державні інтереси, а відкладають полегшення важливих питань. Бесідник займається описля галицьким питанням і так званого австро-поліською розбіркою, полемізує з послідною промовою Пінінського, особливо з Його висловом, немов то Львів є польським містом. Бесідник вказує на те, що третина мешканців Львова, які говорять по-польськи, тільки для інтересу виявляють на зовні свій польський ентузіазм; жід час російської інвалідності можна було переконатися, що той польський ентузіазм з подібних мотивів одержав зовсім іншу закраску. Промовець стверджує далі, що в послідній час в певних польських кругах почався рух, який може мати дуже лахі наслідки не тільки для внутрішнього світу, але і для заграницького положення монархії. Се з той сам рух, який перед вибухом світової війни під покровом неославізму змагав до розбиття монархії. Бесідник на протязі довгих літ вказував на не-безпеку тоге руху, та на жаль без успіху. Страго переведене національне рівноупrawnення та фундамент національної автономії і культурного відновлення в родів збудили би симпатії і в сусідніх державах та скрипили би державне почуття. Відів викликає, що австрійська держава якісно національністю блокуючи підтримала огневу претензію.

Проф. Старжинський говорить, що в промові Пінінського нема ніякої неправді. І бесідник бажав би відкритого світу, але Україні заявляє, що вони не хотять миритися в Поляками, як довго поляки не відходять від Галичини, а се бесідник вважає неможливим умовою.

Після реєстрації ради: д. в. Вервінського палата призначила бюджетової провізорію і закон про відшкодування за чинніби для військових цілий.

Вої в Альбанії

ВІДЕНЬ, 29 липня (TKB). Урядово: На італійськім боєвищі громадні бої і сутички.

В Альбанії настільки натиск неприятеля, викликаючи наслідком нашіх випадків став сильніший. Наші становища в Семенікі були 5 разів предметом нападів наступів, які заважають хоробрі постави оборонців, підперті значимою артилерією, якіже всі розбилися сеєд кровавих втрат противника. Також на горах Малі Сльове наступав противник чотири рази без успіху. Його відперто в частині огнем, в частині в протиступі.

Німецький відворот на захід.

БЕРЛІН, 29 липня (Зольф). Урядово:

Група кн. Румплера: Частини наступу, які вели Англійці на північ від Лі, на північ від Скарпі і на широкій Фронті на північному березі Сомми, відперто.

Група кн. наст. престолу: На боєвих відтінках на північ від Есси було перед полуднем спокійніше. Пополудні відперто в протиступах частини наступу противника на північ від Віллетонтої, які попередили нападна артилерійська боротьба. Вночі з 26. на 27. уступили ми з передньої бровки області між Урк і Ардрою і перестали оборонну лінію менше більше в околиці Ретен Тарденой — Ville en Tardenoy. Наш відворот був скритий перед неприятелем. Дня 27. с. м. ворожа артилерія остріююла ще наші давні становища. Задні сторони перешкоджали ворожим військам, які що-йою пополудні почали висуватися, заняли без боротьби сласть, в якої ми уступили.

Вчера пробувала ворожа піхота під охороною сильного огня промости собі шлях до наших нових становищ. Слабі відділи, оставлені на полі перед становищами, приняли противника огнем з крісів і кулеметів і завдали йому важкі втрати.

Перед сильними наступами неприятеля під Fere en Tardenoy і на південний схід Гіддам, уступила наша валога з поля положеного перед становищами по приказу на своїй лінії, сповинши перед тим своє завдання. Кілька разів поновлені наступи неприятеля довели до нападів боїв, які покінчилися відкиненням противника. При тім відзначилися і вчера під проводом ген. Бахеліна східно і західно посумілки, які вже на горбах на північ від Chatel Thiegu від початку битви мають кожного для відбивали по кілька наступів французьких і американських дивізій.

Вечером: На нашій новій лінії має захід від Fere en Tardenoy сильні наступи неприятеля кроваво розбилися.

НОВИНКИ.

Львів, 30 липня 1918.

Архінгай Вільгельма приняв цісар — як нам пишуть з Відня — дні 26. с. в. на двох довших авдіенціях, що відбулися рано і пізно-підлідні.

Красна школа кошмарська і кошмарська в Кедамі огортається залідом Патронату промислового з днем 1. серпня. В серпні буде відбуватися курс для учительства, а 1. вересня розпочнеться правильна наука для дівчат і хлопчиків. В школі будуть виробляти найпотрібніші предмети для домашнього господарства, як коші всілякого рода, післякіши на вази і меблі звичайні з лозини. Обозякти родичів є відливати на молодіж, щоби користати з цієї школи і училися ренесанса, яке є підйомом в розвитку знищеної країни. В школі кіннікарські будуть відливати на брак матеріялу. Школа має приготувати певне число робітниць для кіннікарії, які мають займатися по віймі. Хто хотів би допомогти школі а іменно П. Г. учителі і сяяніки і всідомі селяни, зволять достичи на потреби школи до цілій наукових певну скількість лінзників ниток, або продиці і кіннікарської праці фарбованої, за що заплатити заряд школи в Коломиї буде Костюшка ч. 35.

Скільки рази до молотів можуть дістати маші господарі на підставі фурмударів, видаваних Бюром сирівців при торговельній Палаті у Львові при будівлі Булвара ч. 5. Кожий господар мусить сам старатися з цією дружиною вгаданім Бюро, випозичити їх як належить, потіснити в Старості і прислати до Красової Церкви для господарської відбудови Галичини Секція III у Львові при вул. Третій Місяц. Українські господарські інституції робили старання, щоби могли поєднаніти в діловій відомості цю школу, але Центральна школа у Відні змінила різну свою позицію.

